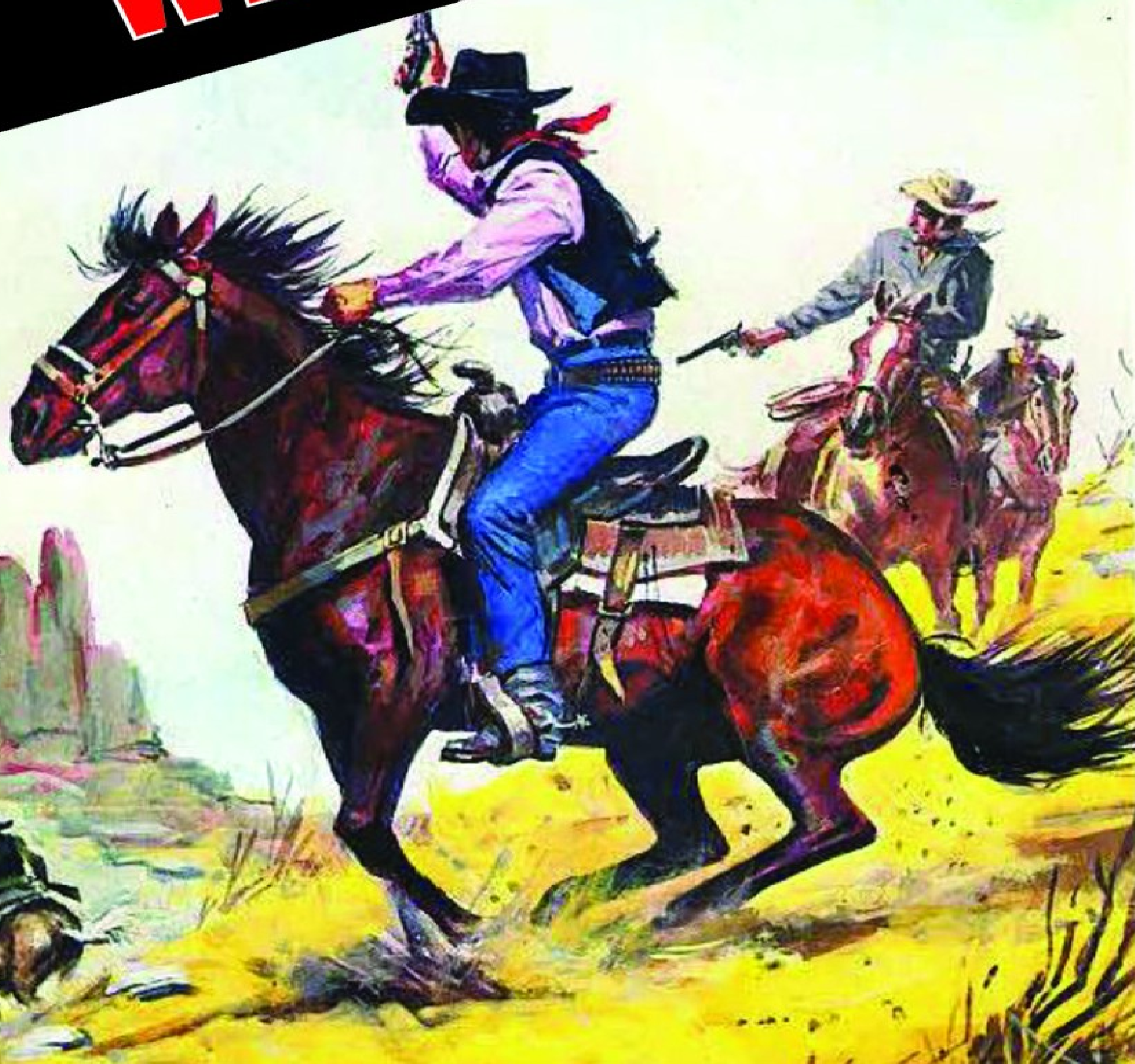
WESTERN

DIME NOVELL

17

IATĂ TRASEUL FOINAL BANDITULE

TEXAS-MARSHAL

PETE HACKETT

<> IATĂ-ŢI TRASEUL LA FINAL , BANDITULE <>

<> aventuri ale US Marshall Bill Logan <>

Volumul 2

U.S. Marshall Bill Logan – Un serial de romane Western de cel mai bun autor – Pete Hackett! Romane complecte despre un luptător singuratic pentru dreptate.

PETRICĂ CEREANU – TPGN – TRADUS ŞI REVIZUIT - 29.XI.2015

CAPITOLUL I

Ordinul pe care-l primisem eu, suna aşa:

– Pune capăt carierei sângeroase a lui Josh Barber, şerifule federal.

Atacatorul de diligenţe și de trenuri, a fost văzut ultima dată în Tascosa, pe râul canadian. Era în jurul prânzului, când am ajuns în oraș. Soarele arunca o căldură sufocantă. Tascosa era un loc urban mic, dar avea tot ceea ce avea un oraş mare: o primărie, o biserică, un magazin general, un han, un hotel, un salon, o staţie de diligenţe și încă câteva lucruri necesare într-un oraş. Drumul principal (THE MAIN STREET) era larg, și plin de praf. Casele aliniate pe un șir, pe ambele părți ale drumului. Hambare și grajduri au fost ridicate la marginea orașului în care efectivele de animale ale locuitorilor, se aflau în corraluri şi padocuri. Ei bine, am fost aici de câteva ori și nu am avut nevoie să cer îndrumări. Unii trecători de pe trotuare s-au oprit și m-au privit. La capătul străzii, câţiva copii se jucau. Sub un pridvor, un câine galben stând la umbră, era pe jumătate adormit. Înaintea Saloonului se aflau patru cai, care cu cozile lor încercau să alunge muştele care le dădeau târcoale. Pacea și armonia domnea la această oră în oraș. La poarta mare a unui grajd, mă las să alunec încet de

pe cal, în timp ce ochii în aparenţă nepăsători, urmăreau orice mişcare. Călăream de ceva vreme pe spinarea bunului meu armăsar din rasa Grulla, cu pieptul lat, în care pulsau plămânii puternici care îi dădeau rezistenta şi viteza, pe care puţini cai o aveau. Poarta principală era închisă, dar una dintre celelalte două porţi avea deschisă sus, o fereastră. Scârțâind, uşa împinsă de mine, se deschise spre interior. Am condus prietenul meu cabalin cu patru picioare, lângă o iesle în care se afla puţin fân, scoţându-i căpăstrul de pe cap și şeaua.

Am aruncat o privire scurtă, înainte de a ieşi din grajd; soarele era sus pe cer, aruncând razele sale asupra oraşului. Sub talpa cizmelor, în grajd, se auzea scrâşnitul nisipului. În spatele meu, auzii un zgomot. M-am întors încet, cu o nepăsare simulată. În ușa grajdului stătea, un om de statura unui băiat, aproape fără dinți și cu părul alb. El îşi miji ochii spre mine, iar când am făcut doi pași spre el, croncăni ca un corb bolnav:

– Salutare, şerifule, ştiu deja de ce ai venit la Tascosa. Este pentru Josh Barber, nu-i așa? Barber a fost aici acum o săptămână. Tânărul Warner l-a recunoscut și l-a anunţat pe şeriful oraşului. Dar O’Donnell a făcut totul, destul de prost. Și așa a scăpat Barber.

Am dat din cap.

– Da, Barber este motivul pentru care am venit la Tascosa. Aici sper să fiu în măsură să-i i-au urma.

O scară m-a condus la hambarul cu fân. În colțuri se împleteau pânze de păianjen cu praf, în care atârnau nenumărate muște moarte. Tipic unui hambar, acest amestec de miros de fân și miros de cai. Omul m-a urmărit ducând fânul la cal.

– Ce a făcut O’Donnell rău, astfel că Barber a putut să scape? l-am întrebat, în timp ce îmi împăturam pătura de sub şa.

Micuţul om, pufni încruntat pe nas.

– El a stat prea mult la discuţii. O’Donnell putea trage primul și apoi să pună întrebările. Dar el nu avea, probabil, experienţă în relațiile cu pistolarii de calibrul lui Josh Barber. Când a venit O’Donnell, Barber plecase deja. Înaintea Saloon-

ului erau suficienţi cai, din care el a luat unul.

– L-a urmărit?

– Nu, deși O'Donnell a solicitat locuitorilor să formeze o poteră, dar nimeni nu i-a răspuns chemării.

Bătrânul scuipă cu dispreț pe jos.

– Sunt nişte oameni laşi. Fiecare dintre oameni, îşi vede doar de propriul interes.

Am aruncat șaua pe umăr, după ce am tras Winchesterul din teacă.

– Voi lua calul în aproximativ o oră. Bagă de seamă să fie bine îngrijit.

Am ieşit afară, în soare, am traversat curtea, și am ieșit pe strada principală. Trei minute mai târziu, am bătut la ușa biroului şerifului. Și nu am așteptat să fiu invitat să intru, am deschis ușa și am intrat în biroul mic. Mirosul de fum de țigară și ceară de podea îl simţii, în nas. Şeriful stătea în spatele biroului, cu picioarele pe masă, mâinile împreunate în faţă și dormea. Auzind zgomot, tresări surprins.

Cu o expresie stupidă de neînțelegere, el se uită la mine, nerealizând ce se întâmplă; dintr-odată o recunoaştere fulgeră în ochii lui, lăsă jos picioarele și se ridică.

– Logan, tu!

Judd O'Donnell era un tip de treizeci și doi de ani, înclinat spre corpolență, cu părul blond.

– Bună ziua, l-am salutat, am tras un scaun un scaun și m-am aşezat.

– Ai dormit bine, O'Donnell?

Şeriful se uită la mine neştiind ce să răspundă.

– Ei bine, cred că am ațipit. Nu este de mirare. Șapte zile pe săptămână de serviciu, foarte puţin timp pentru dormit.

Se frecă la ochi, apoi se uită la mine și spuse furios:

– Am trimis un mesager la Amarillo…

– Și eu am plecat imediat, adjunctule. Un om mi-a spus cum s-a întâmplat.

– Nu este așa cum apare la prima vedere. Când m-am…

– Datoria ta era să aplici legea, i-am spus, acum nu mai contează. Josh Barber a fugit, și atâta timp cât el se bucură de libertate şi vieţile celor care trec prin calea lui, nu sunt în siguranță.

– Am făcut ce am putut.
– În ce direcție a fugit Barber, când a părăsit Tascosa?
Şeriful mă privi atent.
– Era întuneric, a murmurat. A furat un cal din faţa *saloon*-ului, iar apoi am auzit tropăitul copitelor ca tobele, pe pod. Mi-am dat seama după sunetul copitelor, că Barber a fugit.
– De ce nu l-ai urmărit?
– Am rugat oamenii din *saloon*, să se înarmeze să-şi aducă caii şi să-l urmărim. Unul a spus că nu este treaba lui să prindă criminali. Au plecat acasă. Eu nu sunt un cercetaș, Marshall. Pe de cealaltă parte a râului, există sute de urme de copite. Poţi să ştii pe care să le urmezi? N-au vrut să mă ajute. Așa că am trimis un mesager la Judecătorul Humphrey.
– Dar banditul a fost aici cu o săptămână înainte, am murmurat. El poate fi deja în teritoriul Oklahoma, sau în New Mexico. După ultimul cuvânt m-am ridicat. Voi pleca spre Channing. Acesta este cel mai apropiat oraș mare și eu nu exclud posibilitatea ca Barber să se fii ascuns acolo.
Am tras mandatul din buzunarul interior al jachetei mele, l-am desfășurat și i l-am arătat şerifului.
– Barber este schimbat sau încă arată la fel ca în imagine?
– El şi-a ras barba complet, a spus şeriful, după ce aruncă o privire intensă la portretul banditului. Imaginea arăta un om încruntat, a cărui jumătate inferioară a feței era ascunsă de o barbă. Dar l-am recunoscut oricum.
Dezamăgit, m-am întors la grajduri. Cum aş putea să găsesc în această țară un om, care a dispărut ca într-un ocean, acum o săptămână și nimeni nu știa în ce parte a fugit? După ce a fost recunoscut în Tascosa, probabil că a devenit mai precaut. Avea pusă pe capul lui o recompensă în valoare de o mie de dolari SUA – viu sau mort. Poate a plecat spre Texas. Pentru că a presupus că nu este numai urmărit de lege, dar, de asemenea că anumiţi oameni porniseră pe urmele lui, ca să câștige banii. Vânătorii de recompense! Tipii ăștia au un caracter de multe ori la același nivel cu cei pe care îi urmăreau. Erau doar două direcții de urmărit. Fie că a fugit în Vest pentru a merge la New Mexico, sau şi-a încercat norocul în nord, pe teritoriul Oklahoma, care a fost populat aproape exclusiv de triburi indiene. La nord, existau unele orașe.

Channing era unul dintre aceste locuri, în care Şeriful județului era un cunoscut de-al meu, Hartley. Spre vest nu era decât piatră pustie. Plin numai de șerpi cu clopoței, șopârle și scorpioni. Acesta era motivul pentru care am decis, să urmez traseul spre Channing, sub cadenţa copitelor armăsarului meu din rasa, Grulla.

CAPITOLUL II

Calul m-a dus peste pod pe malul nordic, canadian. Pe scânduri loviturile de copite, se amesteca cu zgomotul zăbrelei dintre dinți. După ce am avut podul în spatele meu, am urmat la galop, pista către nord. Pe ambele părți se aflau dealuri cocoșate, cu iarbă înaltă, tufișuri și copaci și pietre roase de ape şi vânturi. În unele locuri erau de înălțimea unui om, roase de timp, vânt şi ploaie, care le-a dat de multe ori forme bizare. Drumul șerpuia precum corpul galben al unui șarpe uriaș, printre dealurile de acolo. Era bătut de roți de căruţe și nenumărate copite. Channing era la cincisprezece mile în fața mea. Armăsarul Grulla respecta ritmul și apoi, uneori, pufnea pe nările zburlite în vânt. A doua obişnuinţă a mea era că mă uitam în mod constant în jurul meu. Viața mi-a dat un număr impresionant de lecții – am învăţat din asta, eram vigilent și prudent.

Când m-am întors în șa privind înapoi, Tascosa dispăruse în spatele unui deal. După un timp am fost ajuns de o diligenţă. Aceasta era trasă de șase cai, ale căror copite aruncau praf în aerul cald. Diligenţa era vopsită în roşu. Hurducăind şi scârţâind, roțile făceau urme prin nisip. Pe capră era așezat vizitiul și o escortă armată. Am ridicat mâna și am făcut semn

să oprească. Vizitiul se pregăti să oprească strângând frâiele lungi, strigând ceva, cailor care încetiniră, și în cele din urmă s-au oprit. Unul dintre animale necheză ascuțit. Cunoşteam atât vizitiul cât și pe însoțitorul său. I-am salutat și i-am întrebat:

– Bănuiesc că ultima oprire este în Channing, nu-i aşa?

– Corect, este Channing.

– Este ceva special în oraș pentru a-mi raporta?

Conducătorul, al cărui nume era Lines Madden, clătină din cap.

– Am doar o oră jumătate de mers și trebuie să schimb caii.

– De ce ne întrebi, Logan? Ești într-o misiune specială pe la Channing?

– Caut urma lui Josh Barber. A fost în urmă cu o săptămână în Tascosa, cu un aspect schimbat. Nu exclud că a mers la Channing.

– Nu știu. Fără supărare, şerifule, dar noi trebuie să ne continuăm drumul. Suntem oricum întârziaţi. Noi, vizitii, sunt obligați să respectăm programul, cât mai mult posibil.

– Drum bun, am mârâit, trăgând calul la o parte.

Zgomotele încâlcite scoase de cai şi diligenţă se îndepărtară. Soarele era deja destul de departe în vest, când am ajuns la primele case din Channing. Oraşul era mai mare decât Tascosa, și era chiar mai ocupat. Pe trotuare și carosabil, oameni în mișcare, o căruţă trecu pe lângă mine și am auzit o varietate de alte zgomote care pot apărea numai în cazul în care oamenii își continuă activitatea lor, cotidiană.

Mulţi ochi m-au privit, dar nimeni nu părea să fie curios în ceea ce mă priveşte. Când am ajuns la biroul şerifului, m-am dat jos, am pus frâul lung de câteva ori în jurul barei transversale, am luat Winchesterul din teacă şi am urcat cele patru trepte, până pe pridvor. Lângă ușă un panou de lemn era atașat la perete, pe care erau prinse profile de urmăriţi și anunțuri oficiale ale şerifului oraşului.

Şeriful Lane Cassidy stătea în birou cu arma în mâini și se uita prin ţevile îndoite ale puștii cu două ţevi. Când am intrat, a lăsat mâinile cu arma în jos, s-a uitat la mine uluit, surprins, dar deodată izbucni:

– Ah, Şeriful Logan!

A închis ţevile puştii, a pus-o în dulap, a venit spre mine și mi-a întins cu un zâmbet larg, o mână.

– De ceva timp nu te-am mai văzut sau auzit de tine, Marshall. Există în orașul meu vreun ticălos josnic, bun de spânzurătoare? Nu ai călărit pentru a te distra de la Amarillo până aici.

– Este vorba despre Josh Barber. Am scos poza cu imaginea din buzunarul hainei și i-am înmânat-o şerifului.

O desfășură, o citi și fluieră printre dinți.

– Nu reiese de aici că urmele lui, conduc spre Channing, Marshall.

Am ridicat din umeri și am răspuns:

– Nu știu. El a fost văzut în Tascosa. Plecarea sa a fost destul de grăbită și bănuiesc că a fugit în nord.

Riduri brăzdară fruntea şerifului oraşului.

– Nu l-am văzut pe nemernic. Dar nu pot avea grijă de fiecare străin, care vine în Channing. Unii dispar foarte repede, în timp ce alţii rămân un pic mai mult. Doar poţi cere de la grajduri și la hotel, informaţii Marshall.

– Ar fi bine pentru mine, dacă m-ai însoți, şerifule.

Lane Cassidy rânji.

– Desigur. Ai nevoie de binecuvântarea mea, să poţi căuta în oraș. Dar oricum o ai. Poți începe ancheta, oriunde și oricând doreşti. Și tu știi asta, Marshall.

– Bine, am spus. Deci, îl voi aduce pe prietenul meu cu patru picioare în grajd, și voi începe la hotel cu cercetarea mea.

– Te poți baza întotdeauna pe mine, a spus şeriful Lane Cassidy.

***

Barmanul nu şi-a putut aminti de Josh Barber. Dar proprietarul hotelului, îmi spuse:

– Da, mister, a vorbit cu mine, acum trei zile. A așteptat aici să-i sosească doi prieteni. Când au ajuns, trioul a părăsit în aceeași zi orașul.

– Ei au întrebat ceva?

– M-au întrebat cât de multe mile există până la Stratford.

Stratford era la aproximativ șaizeci de mile, nord de

Channing pe Goldwater Creek.

– Ceea ce caută cei trei acolo, cu siguranță nu v-au spus?

– Nu!

– Poți să-mi dai nume?

– Unul se numește James. Dacă vezi omul, asemănarea este izbitoare. Probabil că sunt frați. Cel de al treilea dintre ei, era de aproximativ douăzeci de ani și era roșcat. Aceştia toţi purtau revolverul legat destul de jos. Și dacă mă întrebați pe mine, fiecare dintre ei avea înscrisă depravarea pe fețele lor.

Deci spre Stratford. M-am întrebat ce i-a condus pe pistolari spre nord. În Stratford era o bancă, precum și un depozit a-l companiei Wells Fargo. Și zece mile mai departe, era limita pentru țara nimănui, patruzeci de mile, care era între Texas și Kansas și ducea către teritoriul Comanşilor însăși. Probabil s-au gândit ca în Stratford să dea o lovitură și apoi să dispară repede peste graniță. Trioul avea patru sau cinci zile avans. M-am întrebat dacă ar trebui să continui chiar acum, adică, să plec imediat. În două ore, va fi întuneric. Aveam două moduri de a ajunge la Stratford. Am să merg cu diligenţa spre Dalhart și de acolo la Stratford, sau călărind prin pustiu. Traseul pe Dalhart însemnat un ocol de aproape douăzeci de mile. Am ales al doilea traseu.

O jumătate de oră mai târziu, am fost din nou pe urmele lor. Am luat de la magazin câteva lucruri, care mi-au fost necesare pentru supraviețuire în sălbăticie, în principal bunuri de larg consum, provizii, muniţie, apă.

Soarele a apus, când eu şi armăsarul Grulla eram între dealuri. Pe cer erau nori gri. Poate, ploaia va începe pe când va cădea şi întunericul. Vântul împingea norii, pregătiţi să se descarce.

Era întuneric și în curând au căzut primii stropi de ploaie din cer. Mi-am pus pelerina mea de ploaie. Treptat, păsările au tăcut și m-a înconjurat o tăcere profundă, care a fost deranjată doar de bătăile copitelor.

Am mers până la miezul nopții. Norii nu au lăsat să se vadă nici o stea sau lumina lunii. Era întuneric beznă, iar ploaia s-a intensificat pe întuneric și nu a fost ușor, să montez cortul mic, pe care l-am legat cu rola mea de pătura din spatele șeii. Dimineața am simţit ca am fost făcut knock-out. Dar nu am

putut lua nimic în considerare. Ploaia se oprise, dar era rece și stratul gros de nori împiedica căldura de la soare să ajungă la pământ. Din marginea pălăriei, se scurgea apa de ploaie, iar apa a pătruns chiar prin pelerina de ploaie iar hainele mele erau grele de umezeală. Acest fapt mă incomoda, fireşte.

Neobosit am hotărât să plec mai departe. Și după-amiază târziu am trecut de însemnul oraşului Stratford. Era o placă de lemn erodată, de pe care se ştersese vopseaua. Știam că era un şerif aici. El era responsabil pentru comitatul Sherman. Ploaia a transformat praful de pe strada largă, în noroi. Bălți uriașe s-au format, de asemenea. Sub loviturile copitelor armăsarului Grulla, apa clipocea. Puţini oameni puteau fi văzuţi în aer liber. În vremea asta, un câine stătea în fața ușii. Vântul urla în jurul caselor, pe trotuare și pridvoare zăceau ierburi uscate, care au fost duse în oraș de vânt.

Am fost chemat.

— Logan, hei, Marshall!

Vocea aparținea unui bărbat care stătea pe trotuar în fața salonului. Nu îl cunoşteam. Dar, așa cum se pare, nu eram un străin pentru el. Nu era surprinzător! Am avut probleme de multe ori în Stratford și locuitorii mă cunoșteau. Am tras calul pe dreapta, iar când nasul animalului ajunse la fața omului aproape atingându-l m-am oprit.

— Îmi pare rău.

Interogativ, am studiat omul. Era de aproximativ cincizeci de ani, cu părul cărunt, de înălţime medie şi subţire.

— Voi toți apăreţi pe neprevăzute, Logan, zise el. Acum trei zile, trei bandiți au jefuit banca. Billings, casierul, a fost împușcat și au fugit cu mai mult de șapte mii de dolari. Carl Sheridan i-a urmărit cu potera, dar gaşca îi aștepta chiar înainte de granița de la North Canadian. A urmat un schimb de focuri. Șeriful a fost grav rănit, doi oameni au murit și alţi trei au fost ușor răniţi.

Cele mai rele temeri ale mele, au devenit realitate. Am avut sentimentul de a fi sufocat de un pumn invizibil. Josh Barber și cei doi tovarăși au avut mai mult venin letal de șarpe, decât îmi imaginasem. Ei nu se fereau de nimic, nu aveau nimic sfânt. Compuşi din infamie, fără scrupule și de o brutalitate inumană au făcut ceea ce le-a plăcut. A fost înfricoșător.

– Dar oamenii le-au prins urma şi au raportat mai departe. O a doua poteră, a plecat după întoarcerea șerifului și a oamenii lui spre graniţa Nordului canadian. La faţa locului în care bandiții s-au ascuns s-au găsit, pete de sânge. Unul dintre ei trebuie să fii pierdut o mulțime de sânge.

– Cine a condus a doua poteră? l-am întrebat, pe cel ce mă interpelase.

– Matt Grigory, fierarul oraşului.

I-am mulțumit omului, și am luat drumul spre fierar, sub copitele calului meu. Matt Gregory era un om de vreo patruzeci de ani, înalt, puternic dar fără exces de greutate, care mi-a făcut o impresie absolut cinstită și dreaptă. Acesta potcovea un cal. Ușa de la atelierul său era deschisă. În forjă străluceau cărbunii.

M-am așezat în poartă și-l urmării în atelier. Asistentul lui Grigory, care era în picioare la foale, dădu din cap spre mine. Fierarul puse cuiul în întregime în copită, luă în considerare etanșeitatea fierului, apoi îl tăie puţin, îl îndoi, îl pili după care puse ciocanul pe o nicovală grea.

– Bună ziua, Marshall. Este o coincidență faptul că ați venit la Stratford, sau este din cauza raidului de acum trei zile?

– Unul dintre cei care au jefuit banca de aici este Josh Barber. Am un ordin de arestare pe numele lui. Unul dintre ceilalţi doi ar putea fi un frate de al lui Barber. Explică-mi şi mie cum ai mers pe Nordul canadian, Grigory, după ce potera şerifului nu a reușit.

Fierarul dădu din cap.

– Când am ajuns acolo, bandiţii erau peste dealuri. La urma urmei, oamenii şerifului se aflau la mai puțin de zece minute și de aceea am mers de am adus rănițiii, șeriful şi morții în oraș. Am venit înapoi, şi am descoperit sânge. Da! Una dintre cele trei canalii trebuie să fii fost lovit destul de rău. El pare să fi sângerat ca un porc. Fierarul ridică din umeri. Traseul a condus peste râu și în țara nimănui. Ei au trecut de la Nordul canadian în deşert. Probabil încearcă, să facă drumul spre Kansas. Cu toate acestea, handicapul lor major, este că au răniți.

Mi-am adus calul în grajd, am mers la hotel, pentru că pe timp de noapte am vrut să dorm într-un pat, am închiriat o

cameră, am ridicat șaua, și apoi am intrat în salon, să mănânc ceva decent.

Mi se întâmplase şi altă dată să un fel ciudat de neliniște. De unde venea, nu știam. În mine era un pic de presimţire. Josh Barber ar jefui din nou și ar face crime. Acum, el a găsit, de asemenea, sprijin în alţi doi tipi fără scrupule. Trebuia să pun capăt activităților acestui trio criminal.

Așa cum eram întins în pat, am fost copleșit de oboseală. Când m-am trezit fiind totuşi sfâșiat de somn, era negru ca smoala în cameră. Am fost treaz. Oraşul era liniștit. M-am uitat în întuneric. Gânduri veneau și plecau. Gândul la Josh Barber și acoliții săi mă îndemnau să plec. Somnul a ieşit din discuţie.

M-am ridicat și am aprins lampa, care era pe masă. Strălucirea galbenă se răspândi în cameră. O privire la ceasul meu brăţară mi-a spus că am dormit exact o jumătate de ceas. M-am îmbrăcat și am putut observa cu ocazia asta că hainele mele s-au uscat. Cu șaua pe umăr, pachetul de șea sub braț și Winchesterul în mâna stângă, am ieşit din cameră. În hol nu era nimeni. Am pus trei dolari pe tejghea, apoi m-am dus la grajd, şi o jumătate de oră mai târziu călăream în afara oraşului, Stratford.

CAPITOLUL III

Când era deja lumină, am ajuns în țara nimănui. Teritoriul Canadian de Nord era cu mult în spatele meu. A doua zi era gri și neclară. Zona de aici nu era diferită de cea din Texas, prin care am mers cu o zi înainte, văi ierboase, dealuri împădurite, roci şi mărăcini.

Am mers cu multă precauţie, şi atenţia sporită. Acest teren era al Comanşilor. Cea mai mare parte erau la vânătoare. Dar nu toţi aceşti vânători suportau pe albi, care i-au alungat din teritoriile lor vechi, din Texas. Prin urmare, era necesară o mare vigilenţă.

Și chiar dacă am avut grijă, conştient că sunt în iad, m-au surprins. Au fost cinci războinici pe Mustangi bălţaţi, care au venit cu caii din întunericul masei vegetale de alături și s-au oprit la marginea pădurii. Ţineau puști minunate în mâinile lor și gurile ţevilor, erau îndreptate înspre mine ca o promisiune de moarte și distrugere.

Purtau haine din piele de căprioară și prosoape colorate legate în jurul capetelor de sub care părul negru lung, albăstrui, le cădea pe umeri. Caii le erau decoraţi cu tot felul de ornamente din oase și pene.

Am ieşit foarte repede din starea de quasi-prostaţie în care mă găseam şi m-am îndreptat înspre ei. La două lungimi de cal în faţa lor, m-am oprit, am ridicat mâna dreaptă și le-am arătat palma.

– Eu nu sunt un dușman al Comanşilor, am spus. După cum puteți vedea, port o stea. Trei ucigași au fugit spre terenurile voastre de vânătoare și am pornit pe urmele lor.

Pe chipurile lor în stil mongoloid, zvâcneau muşchii feţelor. Ochii le luceau periculos ceea ce îmi crea o stare de mare nesiguranţă, cu siguranţă un indiciu şi un mesaj de ostilitate pe care mi-l adresau făţiş. Nu m-am simţit deloc confortabil, în propria mea piele. În cazul în care voi fi ucis, nici măcar nu voi primi o rugăciune. Furnicături între omoplați a fost un semn de neliniște aproape dureroasă, la care m-am văzut expus.

Multe secunde de tensiune au trecut. Am vrut să ridic mâna din nou. În întuneric, fețele lor nemișcate nu trădau ce se întâmplă în capetele celor cinci. Viața mea atârna de un fir de păr. Și scânteia de nelinişte părea să-l cuprindă şi pe calul meu, care începu nervos să bată din copite. Dintr-o dată unul dintre războinici, a luat cuvântul. El vorbi cu o voce guturală, dar într-o engleză aproape cu accent corect:

– Există trei ucigași, ce spui, om al legii?

– Da. Ei au ucis cu sânge rece și jefuit şi îi așteaptă în Texas spânzurătoarea. Au fugit cu câteva zile în urmă, în zona voastră. Unul dintre ei este rănit.

– Este în satul nostru, a spus războinicul comanş. Am rămas destul de surprins.

– Sunt în satul vostru? am repetat eu. Cei doi tovarăși la fel?

– Ei au călărit mai departe. Un vraci bătrân tratează rănitul. Cei trei bărbați au fost atacaţi la graniță. Asta a declarat, în orice caz, unul dintre cei doi, care au plecat.

– Asta-i o minciună, am răspuns. Du-mă la omul care este în satul tău. Te implor. Este foarte important. Este necesar pentru a preveni ca aceşti criminali, care au ucis, să nu mai ucidă şi alţi oameni.

Indienii au ţinut sfat. Armele le aveau pregătite. Nu am înțeles limba lor și fețele nu le-am putut vedea să-mi dau seama ce au dezbătut. În cele din urmă, au lăsat în jos armele, iar purtătorul de cuvânt al cvintetului a spus:

– Te ducem la om. Urmează-mă.

După ultimul cuvânt, a întors calul şi a pornit. Membrii tribului m-au lăsat să trec şi m-au urmat. Am trecut prin pădure. Sub acoperișul dens care formează coroana copacilor, era o lumină ireală. Un covor gros de ace moarte și frunze în descompunere atenuau tropăitul copitelor. În cele din urmă s-a încheiat cu pădurea, intrând într-o vale ierboasă. Apoi am ajuns iarăşi printr-o pădure deasă. Am mers timp de aproape două ore.

Pe o poiană mare, care era împărțită de un pârâu, comanşii şi-au construit satul lor. Am văzut corturi din piei de bivol și cabane din ramuri. În îngrădituri din vergea răsucite păşteau caii, oi și capre, precum şi câteva vaci de lapte. Focurile ardeau, copii fugeau zgomotoşi, iar femeile care făceau

mâncarea erau cu ochii pe noi. Războinicii așezaţi în fața caselor lor de pe teren, s-au ridicat, cu ochii aţintiţi fix înspre mine. Din nou, am simțit această furnicătură incomodă.

Ne-am oprit în piața satului. Bărbați, femei și copii s-au adunat în jurul nostru împreună, vorbind în șoaptă, în timp ce copiilor li s-a spus să păstreze tăcerea.

Dintr-un cort mai mare, ieşi un comanş, impozant. El avea trei pene de vultur conectate la nodul la care era legat părul pe ceafă. După ce m-a fixat un timp scurt cu privirea, cu siguranță explorând și evaluând, îşi împreună brațele pe piept, și se întoarse înspre războinicul, care ședea pe mustangul lui în fața mea, după care i-a adresat ceva în dialectul comanş, la care războinicul răspunse. Acelaşi războinic, care-mi vorbise până acum se întoarse pe jumătate călare înspre mine și mi-a spus:

– Acesta este șeful Red Fox. El vorbește limba ta, om al legii. Vorbește cu el.

Fără ezitare am dat un imbold calului şi am ajuns înaintea şefului căruia i-am făcut cunoscut totul. Când am terminat, a dat din cap în mod repetat și a spus.

– Oamenii albi purtând o stea, sunt în mare parte buni și nu dușmani ai comanşilor.

El a arătat cu mana dreaptă înspre un cort de la marginea pieţii satului. Era superb de mare, dar pentru a intra în el, trebuia să te apleci foarte mult. O pătură atârna la intrare.

– Omul alb este în interiorul cortului. Puteți merge să-l vedeţi.

Un pic mai târziu, am intrat în cort. Ridicând pătura grea, lumina zilei a intrat în interior. Pe un pat de nuiele, care erau acoperite cu o blană de bizon, am văzut rănitul. O femeie bătrână ghemuită pe teren s-a uitat la mine. Fața sa încrețită amintea de coaja crăpată de la un plop de râu bătrân. Părul subțire, gri, atârna pe umerii ei slabi.

Am dat din cap către femeie, dar ea nu a arătat nici o reacție, apoi am îngenuncheat lângă omul de pe patul de ramuri. O pătură veche, zdrențuită era trasă până sus sub bărbie. Avea ochii închişi, fața palidă şi trasă, iar pe obraji și bărbie îi crescuse o barbă mare. Părul îi ajungea până la umeri și era de culoare neagră. L-am scuturat ușor de umăr.

Pleoapele i se mişcară, a deschis ochii, care îi străluceau febril, după care se uită la mine cu expresie de nebun, de neînțelegere.

– Ești James Barber? l-am întrebat.

– Cine ești tu?

Vocea îi era slabă, mai mult o șoaptă plictisitoare.

– US Adjunct Marshall Logan.

– Oh, să fiu al naibii…

– Răspunde! Ești James Barber, fratele lui Josh Barber?

– Da. Am visat o indiancă bătrână. Unde mă aflu?

– Suntem pe teritoriul canadian de nord.

– A fost o luptă. Unde este fratele meu? Unde e Dale?

– Nu visezi, Barber. Ai fost rănit în teritoriul canadian, iar comanşii te-au luat în satul lor. Fratele tău și acel Dale au trecut peste dealuri. Care a fost obiectivul vostru? Spune-mi, Barber. Vrei să scapi, dar nu ai nici o şansă.

James Barber se uită la mine. Fruntea și ochii lui străluceau de sudare şi febră. Agitat, el a dus mâinile sub pătura veche. Treptat, memoria părea să se adapteze, pentru că privirea lui goală a fost umplută de viață și în cele din urmă el a murmurat:

– Josh va veni înapoi să mă ia. Fratele meu nu mă va lăsa singur.

– Care a fost obiectivul vostru? am repetat întrebarea mea cu precizie.

Păcat că nu am putut simți omenesc, nimic milostiv pentru acest bandit. Starea lui m-a lăsat rece. L-am vrut pe acest Josh Barber și pe acest Dale, pentru simplul fapt că erau ucigași și aspirația mea era să-i aduc în fața justiției. Cu tipi ca James Barber nu făceam niciun compromis, nu puteau spera să îi înțeleg.

– Tu, nu o să reuşeşti să mă duci în Texas, murmură banditul. Am primit glonțul în piept. Vrei să mă omori?

– Nu-ţi face griji, nu vei muri de glonţ, Barber. Asta ar fi prea milostiv. Vei avea înaintea ta treisprezece scări pentru a le urca, și te pune pe deasupra unei trape, prin care vei cădea după ce îţi vor plasa frânghia în jurul gâtului. De aceea vei rămâne aici. Voi cere șefului să te țină până voi veni să te iau. El îmi va face această favoare. Chiar și comanşii pot distinge

între bine și rău și sunt la fel ca noi albii, de asemenea, cred că răul trebuie să fie eradicat.

Fața rănitului se contorsionă. O înjurătură îi scăpă, printre buzele arse de febră. În ochii omului ura clocotea intensă.

– Am să-ți spun unde-l poți găsi pe Josh, şerifule! scrâșni el. Da, îl vei găsi, doar ca să te omoare. La animalul de Clayton. În apropiere de oraș, părinții noștri trăiesc într-o fermă. La ei am vrut să ne ascundem ceva timp. Vocea lui se auzea ca o șoaptă răgușită. Mergi la Clayton, şerifule și de acolo direct în iad!

– Vorbeşti despre Clayton de pe Goldwater Creek?

– Da. Acesta este situat în New Mexico. Cât crezi că valorează steaua ta, şerifule? Îţi dau tot eu răspunsul. Cât o ceapă degerată.

– Dă-mi numele de familie a lui Dale, i-am cerut.

– Rogers. Numele lui este Dale Rogers. Dale va pompa cu siguranță, în tine unele sfere mici de plumb. Tu, tu ești ca și mort, Marshall, numai că nu-ţi dai încă seama.

Fața distorsionată de ură a banditului, în timp ce vorbea, s-a transformat într-o mască tremurătoare. Am ieşit din cort. Afară, am luat o gura de aer. A fost ca un fel de eliberare. Am mers spre nordul canadian și l-am trecut. Apa nu era suficient de mare, în mijlocul albiei era doar până la burta calului.

După ce am ajuns la mal, m-am întors spre sud-vest. Știam că am avut noroc cu carul. Nu întotdeauna comanşii erau atât de liniștiţi, atunci când ei erau în zonele lor de vânătoare. Red Fox pare să fi fost un şef comanş destul de moderat, pentru că el chiar ţinea un om alb în satul său. Poate că a reflectat și a înţeles că războiul nu a dus la nimic bun, pentru tribul său, decât sânge vărsat, inutil. Nu mi-am dat seama prea bine. Pentru a-mi explica unele suspiciuni era tardiv acum şi nefolositor. Deci, m-am concentrat pe misiunea mea reprimând orice gând despre indieni.

În după-amiaza aceleiaşi zile am ajuns la Goldwater Creek. Acesta face parte din New Mexico, şi se întinde aproximativ cincisprezece mile spre nord de graniță, pe teritoriul Oklahoma în partea nordului canadian. Pârâul şi-a săpat vadul său între dealuri. Malurile sale erau căptușite cu tufe, ici și colo a apărut câte un afluent pe margine cu plopi şi arbuști. În

albia sa se vedeau o mulțime de pietre. Apa limpede, curgea printre roci. Era după-amiază târziu când am ajuns înapoi în Stratford. După ce am adus armăsarul Grulla în grajdul stabilimentului, l-am vizitat pe Carl Sheridan, şeriful comitatului, aflat la pat în casa medicului. Fața lui era palidă și nebănuit de slabă. În ochii lui am observat un gol ciudat. Părea oarecum apatic.

Îl ştiam de la vizitele anterioare pe Sheridan, din Stratford. Avea patruzeci și nouă de ani și a menţinut legea cu o mână de fier, în orașul său. Ceva părea să fie mort în el, după rănirea sa gravă. Poate că era încă în stare de șoc.

– Bună ziua, şerifule, l-am salutat.

S-a uitat la mine, dar am avut sentimentul că nu mă recunoaşte. Aceşti criminali nenorociți! Îşi aţinti privirea înspre mine și am simțit o amărăciune profundă. Ce a păţit acest om?

– Nu mă recunoști, Carl? După o lungă perioadă de timp în care m-am temut că nu va înţelege nici o vorbă, şi-a revenit. A afirmat abia inteligibil, dând din cap.

– Ce s-a întâmplat?

Vocea îi era, ca o adiere slabă de vânt. În acel moment mi-am promis că voi întreprinde totul ce va ţine de mine pentru a-i face pe Josh Barber, fratele său și Dale Rogers responsabili, de crimele comise, asigurându-mă, totodată că vor plăti pentru asta. Ei nu numai că au jefuit și ucis, dar au distrus şi viața lui Carl Sheridan. Sheridan nu va mai fi omul care era înainte, zidul de care s-au lovit întotdeauna banditții.

– Știu unde s-au ascuns Josh Barber și Dale Rogers, Carl, am exclamat, și vocea mea a sunat ciudat pentru mine. Am să-i aduc înapoi în Texas. Și aici vor fi pedepsiţi, aici vor atârna în ştreang.

– Ai grijă de tine, Marshall, gemu șeriful.

– Vei auzi de mine, Carl, am murmurat, dar a sunat ca o promisiune.

Apoi am plecat din casa doctorului. Am fost trezit la realitate, când am ieşit afară, la aer. Soarta lui Carl Sheridan, care nu se ştie dacă va mai sta în poziție verticală vreodată, omul integru pe care îl cunoşteam, m-a marcat foarte mult. Aceasta mi-a deschis o perspectivă clară că tipi ca Josh Barber

erau cu un pas mai jos, decât un animal sălbatic. În drum spre grajd unde am vrut să-mi ridic șaua şi calul am trecut pe la fierarul Matt Grigory.

– Mi s-a spus că te-ai întors, şerifule. A fost o vânătoare de succes?

– De fapt, da, am răspuns. James Barber este grav rănit în satul șefului comanş, Red Fox. Josh Barber și amicul lui, Dale Rogers s-au strecurat spre părinții lui Barber în Clayton.

– Deci, vor trebui să plece în Texas, zise fierarul. Din păcate, adăugă el, steaua ta de şerif este lipsit de valoare de la frontieră, încolo, Logan.

– Ceea ce mă interesează nu are nici o limită de teritoriu sau graniţe, McGregory, am răspuns, și am știut că a sunat destul de arogant.

Dar acest lucru a fost atât de presant şi stresant în acelaşi timp. Statutul juridic din țara noastră era de multe ori pe picioare slabe, iar cei care sunt reprezentanţi acum, sunt obligaţi să stabilească priorități. Aşa că nu a fost nici o aroganță, dacă i-am spus că eu nu am limite de teritoriu.

– Am fost ghidat întotdeauna numai de dorința de a oferi infractorilor, pedeapsa meritată și pentru a face țara noastră mai sigură.

– Am înțeles, murmură fierarul. Ei ai fost la șerif?

Am dat din cap.

– Un lucru tragic. Dar voi trage la răspundere vinovații, îţi promit.

– Să vă însoțesc, Marshall?

– Îţi mulțumesc pentru ofertă, Matt. Dar voi alerga prin păienjenişul muncii mele singur.

– Cum vrei tu, Logan.

Fierarul îmi strânse mâna, apoi mi-am continuat drumul. Și în dimineața următoare, încă sus persistau grupuri de ceață albă pe Goldwater Creek și m-am târât prin ceaţa sulfuroasă prima luminozitate a zilei peste orizont după care am pornit înspre est. A fost O.K. Vântul a venit să mă întâlnească. Arbuștii formau un zid întunecat, cerul era înnorat și luna sau stelele nu arătau nici cea mai mică strălucire a luminii pentru a putea vedea mai clar.

Am mers cu o tensiune de moarte în inimă. Josh Barber nu

trebuia lăsat să mai trăiască pe fața pământului. Era un animal care ucide, a trăit ca un animal sălbatic până în prezent și a ucis din lăcomie. În jur era tot mai luminos. Ceața ce se ridica de la râu a fost smulsă de vânt. Până la Clayton erau aproximativ optzeci de mile. Dacă eu nu mi-aş fi crutat calul, puteam ajunge în oraș în cursul zilei următoare, după-amiază târziu sau seara.

Am mers tot mai încrâncenat, urmând traseul pârâului. Nu mă gândeam la mâncare, deşi aveam o mică provizie de pastramă și carne uscată cu mine. La prânz am permis armăsarului Grulla o pauză de jumătate de oră în care am fumat două țigări.

Orele au trecut, distanţa se topea sub copitele calului. Mi-am petrecut noaptea printre dealuri și dimineața mi-am continuat drumul. Nerăbdarea şi dorința de a pune capăt problemelor făcute de Josh Barber, mă biciuiau să merg înainte. Fratele său și acest Dale Rogers au fost doar în plus, în această producție, scrisă de Satana. Capul era Josh Barber. Era aproape o obsesie care mă conducea. Era începutul după-amiezii, atunci când am ajuns la un pod de trecere peste râu. Pe cealaltă parte a râului, drumul a continuat. Căutam un indicator, pe care l-am găsit, făcut dintr-o bucată de lemn, bătut în cuie pe un pom, cu mai multe semne care indicau direcții diferite. Unul dintre semne arăta spre vest, din care am citit: Clayton, New Mexico, 10 mile.

Locația și distanța informaţiilor de pe indicator, care arătau spre nord și spre sud, nu mă interesau. Nu mai eram pe teritoriul texan. Steaua mea nu mai putea să mă ajute. Am luat-o de pe haină și am pus-o în buzunar. De acum, acționam ca un cetățean oarecare. Am parcurs cele zece mile până la Clayton, în aproximativ două ore. Era un orăşel neînsemnat. Din coșurile caselor, ieşea fum. Pe strada principală și pe trotuare, o mână de oameni erau în mișcare. M-au considerat ca o parte neinteresantă, nedemnă de atenţia lor. Am mers pe marginea drumului și am încercat să memorez bine locurile. În cele din urmă, am văzut un hambar mare, iar sus pe fronton cu litere mari, scria – grajd de închiriat. Era proprietatea unui om pe nume Calem McIntosh. Când veneam la vânătoarea pentru unii bandiți aflaţi în acest oraș, am mers

aproape întotdeauna în primul rând la grajd. Proprietarii au fost de cele mai multe ori oamenii cel mai bine informaţi în aceste localități.

Poarta la curte era deschisă. Am trecut prin ea, împreună cu calul meu – iar în faţă era uşa grajdului pentru cai. Așa că am condus calul în grajd. Poarta din spate era deschisă.

– Grăjdar! Hei! am strigat. După o perioadă scurtă de timp în care nu s-a întâmplat nimic, am strigat din nou. Un om apăru în ușa deschisă, din spate, a grajdului. Pe umăr avea o coasă. Probabil că fusese ocupat cu tăierea ierbii proaspete, pentru animale.

Agăţă coasa într-un cui pe perete după care s-a apropiat de mine.

– Bună, străine, mă salută el. Am cosit iarbă. De aceea nu te-am auzit înainte. Presupun că vrei cu siguranță să dau furaje calului.

Era un om la patruzeci de ani, de înălțime medie și îndesat. O barbă îi încadra complet faţa, o mustață uriașă îi ascundea gura. Pe capul lui stătea o căciulă uzată, de soldat. Cu toate acestea, războiul trecuse de mai mulți ani iar New Mexico nu a fost implicat în conflictul armat. Prin urmare, am suspectat că pălăriei i se acorda o semnificație deosebită.

– Depinde, i-am răspuns. Poate că merg mai departe. Caut o fermă. Proprietarul este Barber. Ar trebui să fie aproape de Clayton. Ochii bărbatului mă priviră atent.

– Milton Barber, a spus el printre dinți. El și soția sa Nancy locuiesc cinci mile spre vest de aici, de-a lungul râului. Ei trăiesc acolo ca animalele sălbatice. Ce vrei de la Milton Barber? Este din cauza fiilor lui?

– Ce-i cu fii săi? l-am întrebat.

– Sunt bandiți, mormăi cel cu barbă, ticăloși murdari care nu merită aerul pe care îl respiră. Cel mai rău dintre cei doi este, Josh. El este urmărit în Texas. O mie de dolari, viu sau mort. Ar fi fost mai bine dacă bătrânul Barber l-ar fi înecat imediat după naștere în Goldwater. James nu este mult mai bun. Și într-o zi vor atârna amândoi cu funia în jurul gatului, sau o bucată de plumb fierbinte ar întrerupe cariera lor criminală, ducând la un final brusc.

– Ce fel de om este Milton Barber? l-am întrebat.

Gura omului, se strâmbă.

– E un ratat, absolut, pe toate planurile. Orice începe nu are finalitate. Singura care nu ar face rău este Nancy, soţia lui. Existența lor este o luptă pentru supraviețuire. Ea s-a refugiat într-o religie aproape fanatică. Dar eu nu știu exact. Nu am văzut de mai mulți ani pe Nancy în oraș.

– Deci aşa stau lucrurile.

– Nu ai răspuns la întrebarea mea, străine. Ai venit din cauza fiilor lui? Materialul jachetei este ușor uzată pe piept în partea stângă, deoarece, sigur porţi o stea?

– Ai ochii al naibii de buni, i-am răspuns, zâmbind.

– Eşti un șerif din cealaltă parte a frontierei?

– US Marshall, am spus. Staționat în Amarillo. Lucrez pentru Tribunalul Districtual al Districtului de Nord din Texas.

– Acest lucru nu are valabilitate şi aici şerifule, a declarat grăjdarul.

– Nu trebuie să mi-o spui şi dumneata fiindcă o ştiu, prea bine, i-am răspuns.

CAPITOLUL IV

Am plecat din Clayton. O oră mai târziu, ferma era în fața mea. M-am oprit într-o despicătură între două dealuri, aproape de pârâu. La sud de râul din faţa mea era o porţiune mare de pământ care fusese semănat. Grâul fusese deja recoltat. Porumbul nu era destul de copt și era mai înalt decât statul unui om în unele locuri. Deci, de aici voi putea urmări omul, sau oamenii pe care îi vizam. Hambarele erau construite pe mal. Lemnul era vechi, toate cu nuanţă de gri. Proprietatea era puţin mai în jos de la hambare.

− Trăiesc acolo ca fiarele, a spus şi grăjdarul, referitor la Milton Barber și soția lui.

Am descălecat, am condus armăsarul la un grup de tufișuri și l-am legat de o ramură de copac groasă ca un braț. Aici putea paște, pentru că în zonă a crescut iarbă suculentă, comestibilă. Am tras Winchesterul din teacă şi am urcat pe deal la stânga mea. Arbuștii mă protejau, de vederea celor de la fermă.

M-am ghemuit într-un tufiș. Am lăsat ochii să-mi alunece asupra proprietăţii. Într-un padoc, care era lângă râu, era o vacă de lapte. În altul erau trei capre și trei oi. Pe jos aproximativ o duzină de pui se scăldau în praf. Se părea ca și cum aș fi fost la țintă. M-am înarmat cu prudenţă şi răbdare. Un om a ieşit din casă. Era îmbrăcat în haine închise la culoare, mergea aplecat, a traversat curtea și a dispărut în hambar. Un pic mai târziu a ieşit din nou, a intrat în magazie, și când s-a întors ducea un balot de paie. L-a adus în grajd, iar acum a durat aproape o jumătate de oră, până când a ieşit din nou afară. M-am gândit că era Milton Barber, tatăl bandiților. Omul se întoarse în casa fermei, a cărui debit de fum acum parcă mai crescuse.

Am luat decizia de a vedea câţi cai erau în grajd. Deci, am coborât în jos pe pantă și am fugit sub protecția arbuștilor de pe malul râului, m-am apropiat de hambar prin spate și am ascultat la perete. Apoi am încercat să rezolv o gaură. Marginea inferioară a scândurii era veche și de-a dreptul

mărunţită. În cele din urmă, cu toate acestea, scândura rezista și am tras cu toată puterea. Un scârțâit al cuiului ruginit se auzi, apoi un trosnet uscat, şi din scândură se desprinse o bucată mică. M-am uitat în hambar. Era întuneric. Numai prin crăpăturile dintre scânduri se strecura puţin lumina zilei. În plus, gaura era mult prea mică, pentru a vedea câţi cai erau în grajd. Deci, am rupt două scânduri din perete și am trimis o rugăciune tăcută, ca să nu scârțâie, să mă audă la fermă. M-am strecurat în hambar. Am numărat patru cai. Unul dintre ei era un animal teribil, dar celelalte trei, dar erau de calitate mai ieftină. Într-un colț, erau niște șei. M-am uitat la ele și am văzut pe una dintre șei pete întunecate de sânge uscat. Aceasta era șaua lui James Barber, care era rănit grav şi se afla în satul șefului comanş, Red Fox. Prin urmare, Josh Barber a luat bunurile fratelui său cu el.

Puteam fi sigur că Josh Barber și Dale Rogers erau la fermă. Și am început să mă gândesc cum i-aș putea opri, pe cei doi bandiți, fără a-mi asuma un risc, prea mare. Nu puteam subestima că erau oricum doi tipi. Ei ar putea să tragă, ca fiarele, cu colturile. Am ieşit din grajd în același mod ca și cum am intrat, urmărind peretele hambarului. Înainte de a trece colțul, m-am uitat atent prin fermă. Pe de altă parte, la aproximativ cincizeci de metri era casa. Ușa era deschisă. În plus, era o fereastră de lemn, care era deschisă, și care stătea strâmb pe balamale. Şansa a hotărât totul.

Deodată un bărbat înalt, ieşi afară pe ușă. Purta o pălărie Stetson cu boruri largi, dar am putut vedea că părul era roșu. Era Dale Rogers. El avea un prosop pus peste umăr. De asemenea, avea o bucată mare de săpun în mâna stângă. Am putut vedea foarte bine, de la această distanță. Josh Barber l-a urmat imediat pe tovarășul său. El avea de asemenea un prosop cu el. M-am declarat mulțumit de faptul că cei doi au plecat din casă fără arme. Deși erau înarmați cu revolverele lor, cu Winchesterul eram în mod clar în avantaj. De asemenea, mai era şi elementul surpriză de partea mea. Amândoi au dispărut în spatele malului din fața mea.

M-am strecurat din nou, lângă peretele hambarului și am fugit ghemuit, protejat de grajd pentru a nu fi văzut din casă, spre râu. Goldwater, apărea de la doar cincisprezece mile

spre vest şi avea aici mai puțin de trei metri lățime și doar câțiva centimetri în adâncime. Departe de punctul în care cei doi bandiți au coborât în tufișurile de pe mal, m-am strecurat şi eu prin tufișuri, având grijă să nu calc pe ceva uscat să fac zgomot, care i-ar fi putut avertiza pe ticăloși. Am ajuns la o fâșie largă de noroi și nisipuri mișcătoare. La o sută de metri de la mine, stăteau Josh Barber și Dale Rogers și se spălau. Erau dezbrăcaţi până la brâu. I-am auzit vorbind împreună. Încet ca o umbră, m-am apropiat de ei.

CAPITOLUL V

Am scos pistolul de la șold, și l-am armat. Nu știu dacă Josh Barber a auzit fâşâitura metalică, sau dacă instinctul – instinctul infailibil de bandit – l-a avertizat și l-a făcut să se uite în direcția mea.

─ Ridică-te și ridică şi mâinile în aer! am cerut în timp ce mă îndreptam spre ei.

Degetul meu, era pe trăgaci. Barber se îndreptă și privi atent spre mine. Pe jumătate ascuns de el, de asemenea, şi Dale Rogers se ridică. Am putut vedea fața banditului cu părul roșu, peste umărul stâng al lui Barber.

Distanța dintre ei și mine era prea mare, pentru o lovitură sigură cu revolverul. Acesta este motivul pentru care,

probabil, nu a încercat să tragă cu coltul de șase cartuşe. În timp ce mă îndreptam spre ei, puneam mecanic un picior înaintea celuilalt. Sub tălpile mele nisipul, scrâşnea. La aproximativ douăzeci de pași în fața banditţilor, m-am oprit.

— Iată-ţi traseul la final, Barber. Și urmele tale se termină aici, Rogers. Ridicaţi mâinile și întoarceţi-vă cu spatele. Și fiți siguri că la cea mai mică mișcare greșită din partea voastră, voi trage.

M-au urmărit ca niște lupi. Tensiunea dubla chipurile lor.

— Cine ești tu? întrebă Josh Barber și vocea lui suna răgușit.

La el am remarcat imediat, ceva agresiv, ceva periculos. Fața lui arăta semne clare de schimbare, datorită vieţii agitate – o viață dincolo de lege și ordine. Nu am scăpat din vedere mutra lui brutală şi privirea vicleană îndreptată spre mine. Știam despre lipsa lui de scrupule. De aceea eram extrem de vigilent.

— US Marshall Bill Logan. Sunt din Amarillo.

— Noi nu suntem aici, în Texas! zise Barber printre dinți.

— De aceea am luat steaua, și am pus-o în buzunar. Dar acum faceţi, ceea ce vă spun. Întoarceţi-vă și mâinile în aer. Eu nu mai spun încă odată.

Dintr-odată, Dale Rogers se aruncă în tufișurile de pe mal. Am mişcat arma, într-o rotaţie scurtă și am tras. Explozia a acoperit tăcerea care era peste tot în jur, după care am repetat lovitura. Dar Josh Barber trecuse deja pârâul și când a ajuns lângă hambar, a cotit brusc în direcţia tufișurilor.

Primul meu glonte a lovit din plin. Dale Rogers gemea pe marginea râului lângă arbuștii de pe țărm, apăsând cu ambele mâini pe partea stângă, a pieptului. M-am strecurat printre tufișuri și am fugit la hambar, am intrat prin golul făcut de mine în peretele din spate. Ajuns în interiorul grajdului, privii printr-o crăpătură dintre două scânduri ale ușii, în curte. La ușa casei se afla într-o postură curbată, Milton Barber. Era un om în vârstă, îmbătrânit prematur. El ținea cu ambele mâini un pistol în diagonală pe piept, și se uita spre pârâu. Dintr-o dată Milton mişcă capul pe jumătate, spre stânga. Și apoi începu să se miște până ce a dispărut din câmpul meu foarte limitat de vizibilitate.

Am blestemat în tăcere ce mi se întâmpla. Chiar dacă l-aş

putut lichida destul de repede şi uşor, eliminând orice risc, intenția mea era să rețin bandiții fără vărsare de sânge. Acum va trebui să mă adaptez luptei – o luptă în care nu ar fi nici o şansă de milă. Josh Barber s-a ascuns solicitând protecția, tatălui său. Nu a trecut mult timp, apoi am auzit pași scrâşnind pe nisip, afară. Una dintre uşi a fost deschisă şi lumina zilei inundă grajdul. Milton Barber apăru, și un blestem ieşi de pe buzele lui, imediat. El trebuie să fi descoperit gaura din peretele din spate și cu pași rapizi ieşi afară din grajd. Pentru mine se oferea şansa de a ieşi din grajd. Aici eram ca într-o capcană. Așa că am urmat drumul prin golul din peretele din spate, am alergat la râu și m-am ghemuit la adăpost în tufele de pe mal, aproape de calul meu. Animalul era încă așa cum l-am lăsat. Am urcat înapoi, sus pe deal, privind spre fermă, dar nu am văzut nici pe Josh Barber, şi nici chiar pe tatăl său. Probabil s-au baricadat în casă.

Tufişurile de pe mal se mişcară şi Dale Rogers ieşi afară. Apăsa încă cu ambele mâini pe partea stângă și înainta împleticindu-se, ca un om pe care picioarele abia îl mai puteau susţine. După patru paşi a căzut jos pe genunchiul stâng, bărbia i-a căzut în piept, şi l-am auzit spunând ceva. Pentru un scurt moment, cineva apăru la fereastra casei. S-a retras atât de repede încât nu am putut identifica persoana. Se pare că nimeni nu considera că Rogers trebuie ajutat. El însuși se ridică cu greu în sus, se legănă ca o trestie în vânt, puse piciorul stâng în față și şi-l trase pe dreptul după aceea. Banditul oferea o priveliște jalnică. După trei paşi nesiguri, se prăbuși. Se puse pe burtă, cu mâinile strânse sub el.

Josh Barber și tatăl său îl lăsau aşadar pe Dale Rogers cu soarta lui. Am simțit deodată un gust amar, în gură. Cum puteau sufletele oamenilor, să fie roase atât de mult de egoism şi nepăsare? Au privit pur şi simplu cum Rogers sângera pe pământul fermei lor. Un sentiment de ură răsări în mine. În mod normal, faţă de personajele criminale, nu aveam sentimente personale. Dar acum am simţit ceva, ce nu puteam denumi, ura din sufletul meu. Aceasta crescuse în mine și îmi invadase întreg spiritul.

Mi-am spus că probabil, Josh Barber aștepta noaptea, pentru a scoate un cal din grajd și de a-şi lua zborul. Nu

aveam de ales decât să aștept și să sper că voi reuși să prind bandiții. Dar s-a întâmplat ceva în mod diferit. Lângă râu a apărut brusc, un călăreț. El venea din est. Pe piept în stânga, se observa o sclipire slabă. Am realizat brusc, că acolo călare era şeriful din Clayton. Omul de la grajd, probabil îi spusese despre mine, iar acum s-a hotărât să mă caute.

Bucuria mea la vederea acestuia, era cam limitată. El avea chiar dreptul să mă aresteze, pentru că nu am fost autorizat să acționez în districtul său. M-am gândit că era aici, datorită ordinului cu poza pentru arestarea lui Josh Barber. Am strâns din dinți și am așteptat să văd ce se întâmplă. Șeriful se îndreptă înspre fermă. Pentru scurt timp, datorită tufișurilor de pe mal, dispăru din câmpul meu vizual dar el reapăru curând și am văzut că el a luat acum pușca în mână. El a ajuns lângă pistolarul căzut se aplecă și şi-a pus mâna la gâtul lui.

În cele din urmă, el se îndreptă în sus și strigă ceva. Milton Barber apăru în dreptunghiul ușii. În clipa următoare, bătrânul a fost aruncat într-o parte. El se luptă, pentru a-şi menține echilibrul. Josh Barber ieşi din casă, fugi pe lângă şeriful rămas ca paralizat și ajunse la calul lui. Cu mâna stângă se agăţă de mânerul şeii, un strigăt ascuțit ajunse până la mine şi calul speriat fugii cu banditul care ateriză în siguranță în șea. A fost o evadare spectaculoasă.

Diavolul l-a ajutat din nou pe Barber să ia drumul spre vest. Șeriful a strigat ceva și a fugit după bandit o bucată de teren, gesticulând violent cu brațele. În cele din urmă se întoarse, apropiindu-se de Milton Barber, care stătea cu umerii lăsaţi în ușă și privind după fiul său cum dispare în depărtare. Nimic nu mă mai oprea acum locului. Și apoi un minut mai târziu, am coborât în spatele dealurilor – paralel cu Goldwater Creek – de asemenea, luând drumul spre vest, pentru a-mi duce până la capăt decizia de necontestat de a pune capăt carierei criminale a lui Josh Barber în următoarele câteva ore.

CAPITOLUL VI

Când m-am oprit o clipă, am auzit tropăitul copitelor îndepărtate. Mi-am îndemnat din nou calul la galop întins. La vest, cerul a început să se schimbe în culoare gălbuie. Acolo, în cazul în care era soare, norii păreau să se fi oprit în fața lui. În cele din urmă, am ajuns lângă un deal prin faţa căruia trecea un râu cu apă rece. La marginea dealului am tras calul într-un tufiş. Liniştea mă înconjura. Mi-am prins buza de jos între dinți, strângând-o nervos. Dacă Barber şi-a schimbat direcția? A galopat orbește spre vest, sud sau nord? Indecis am rămas lângă calul meu, la marginea tufișurilor.

Dar apoi am primit răspunsul, la întrebările mele. Un răpăit de copite se auzii brusc și se percepeau tot mai evident. Am tras armăsarul după mine între tufișuri, apoi am luat Winchesterul şi am introdus un cartuș în cameră. Calul continua acum să galopeze, într-un trap. Probabil bandit a oprit ritmul, pentru a conserva puterea calului. Poate a crezut că ar putea depinde de o mulțime de lucruri, printre care rezervele de putere ale calului. Am auzit oprirea bruscă a calului. Dar dintr-o dată necheză. Acesta a simţit mirosul armăsarului meu. Am proferat un blestem. În acelaşi moment, ritmul tropăitului copitelor deveni rapid, iar apoi l-am văzut pe bandit pe calul lui, trecând prin spatele unui grup de tufișuri.

El îşi direcţionă calul pe o pantă în sus, stând neclintit în şea. M-am hotărât. În momentul în care am apăsat pe trăgaci, calul a alunecat pe panta abruptă, și glonţul meu l-a ratat pe bandit. Barber a sărit din șa, cu Winchesterul său în mână, trăgând de două ori în direcția mea. Se grăbea, parcă urmărit de furie, până la marginea pantei. El o luă spre stânga, fără a oferi o destinație clară. În cele din urmă, se aruncă în spatele unui tufiș și nu am mai putut să-l văd. Calul banditului – de fapt, era calul şerifului din Clayton – s-a oprit în mijlocul pantei uitându-se în jos la mine. Nu am ezitat. Acesta era situat într-o poziţie bună pentru mine. Executai o săritură şi mă ghemuii la adăpostul unui tufiș, culcându-mă pe terenul

plat din spatele lui. Gloanţele trase de bandit, începură să şuiere ca viespile în direcţia mea. Frunze și ramuri căzură spulberate. Din fericire nici unul dintre gloanțe nu îmi puteau dăuna.

M-am uitat dinspre tufiş, spre locul care servea ca acoperire banditului. Arma lui Barber tăcu, ultimul ecou ale împuşcăturilor s-a pierdut departe, atmosfera era tensionată și periculoasă, aerul părea să fie încărcat cu energie electrică ca înaintea unei furtuni grele.

— Predă-te, Barber! Nu mai ai cal și fără el nu ai nici o șansă de a părăsi acest loc.

— Voi pleca de aici! urlă banditul.

— Dar atunci vei fi mort și voi scuipa pe cadavrul tău.

Când am vrut să răspund cuvintelor sale, a executat o serie de împuşcături, în tufişul în spatele căreia m-am întins. Nu m-au afectat.

Tăcerea care s-a lăsat după exploziile împuşcăturilor, a fost ca tăcerea morții. Secundele se aliniau una după alta. Câteva minute au trecut. Incertitudinea părea să-l facă pe Josh Barber, să tragă sub controlul nervilor, pentru că a strigat brusc:

— Tu copoiule murdar! Te rup în bucăți. Vei blestema ora, în care te-ai decis să mă urmăreşti. Du-te dracului, bastardule!

Și apoi trase din nou, frenetic, orbește, animat doar de dorința de a mă ucide. Gloanţele zguduiau tufişul până la rădăcini, unele gloanțe fluierau peste mine.

Am rămas culcat şi nemișcat.

— Te-am prins, câine de vânătoare nenorocit! Un râs strident răsună, ca râsul unui nebun.

— Sigur, te-am prins. Hei, ieşi afară pe picioare, în ultimele tale minute?

Nu m-am trădat prin nici o reacție. Și din nou câteva minute au trecut. Am suspectat atunci că nervii banditului erau distruşi. Și la un moment dat, se va pierde. Era doar o chestiune de timp. Atunci, el va face o greșeală și va fi rândul meu. După încă două sau trei minute, am văzut figura lui Barber ridicându-se încet, în spatele tufişului. Nu am putut vedea o mare parte din ea, pentru că ramurile erau dense și nu erau încă căzute frunzele. Banditul s-a ridicat cu grijă și l-

am lăsat să capete încredere, să fie luat ușor.

Barber a stat acolo, cu mâna stângă îndoită, ţinută streaşină la ochi, pentru a obține o vizualizare mai bună și el era cu siguranță pregătit să reacționeze rapid, îndată dacă percepea un risc. Cu o lovitură rapidă, aș fi putut pune capăt problemei. Dar am vrut banditul în viață. Am vrut să-l văd agățat în Texas. De aceea am așteptat jos, ţinând cuplată şi ultima fibră a corpului meu, rece ca gheaţa, încărcat cu o determinare de nezdruncinat.

Barber ezită. Era clar că banditul era nedecis. Cu siguranță, nu ştia ce să facă. Pentru el era vorba despre multe crime, al naibii de multe. În mintea lui, vedea umbra spânzurătorii, de care ştia că nu va scăpa. În sfârşit s-a decis, s-a ghemuit, cu arma la șold gata, apoi s-a ridicat cu ochii ațintiți în direcția mea, cu faţa parcă cioplită din granit. Pas cu pas, s-a apropiat de mine. Ca un cerb se apropia în traiectoria Winchesterului.

Banditul se mișca acum un pic mai repede. Cu fiecare pas, siguranța lui s-a intensificat. Și, probabil, s-a gândit că sunt, fie mort fie cel puțin imobilizat. După ce a ajuns la aproximativ zece pași, am strigat:

– Ne avem în vedere dar ţeava Winchesterului meu, Barber, aşteaptă o mică mişcare a ta, să-ţi transmită cântecul morţii. Dacă vei mişca, ești mort, chiar înainte de a te lovi de sol. Se opri, de parcă ar fi intrat într-un perete invizibil.

– Tu câine sângeros! exclamă el și a făcut gestul să se arunce într-o parte. L-am urmărit și în acelaşi timp am tras ca avertisment. Banditul se opri, stând ca un stâlp, neavând curajul să mişte.

– Aruncă arma, apoi trage-ţi ușor revolverul din toc și-l aruncă.

Josh Barber nu a ascultat comanda mea. Probabil că şi-a spus că nu mai avea nimic de pierdut. Ar putea totuși câștiga. De aceea el a tras cu arma de la șold și în momentul în care a apăsat pe trăgaci, a sărit la o parte. Prima mea împușcătură l-a ratat. El lăsă arma să cadă, scoase pistolul din toc și înaintă trăgând spre mine. Pin fumul de la pistolul său, am perceput ura din ochii lui și fața lui distorsionată. Nu mi-a lăsat nici o alegere. L-am împușcat în picioare. A căzut în genunchi la sol. Dar se ridică din nou, pornind în direcția mea șchiopătând.

M-am rostogolit într-o parte, l-am aşteptat. Ţeava Coltului meu, îl aştepta la linia de sosire. Am tras de la șold. Barber se opri brusc, mirarea oglindindu-se clar pe faţa lui. Mai făcu doi paşi împleticiţi şi căzu cu fața la sol. Din gât i se auzea un hârâit de moarte, picioarele îi zvâcniră incontrolabil, apoi se opriră. Am tras în piept aerul, calmându-mi tensiunea interioară și inima mea şi-a reluat din nou ritmul normal. Încet m-am apropiat de Barber. M-am oprit lângă el. L-am întors cu piciorul pe spate. Ochii lui priveau cu indiferență, spre cer. Barber era mort. Nu am simțit niciun triumf, nici măcar satisfacție. Barber a fentat călăul din Texas, de a fi spânzurat de el.

Am bănuit că foarte curând şeriful s-ar putea să apară pe unul din caii bătrânului Milton. El ar trebui să aibă grijă de bandiții morţi. Nu am vrut să mă justific în fața omului legii. Reacția lui era nesigură și de aceea am decis să dispar cât mai repede posibil.

Am păşit spre calul meu, am pus Winchesterul în teacă mă săltai în șea și călare printre dealuri o luai spre sud. În cele din urmă, m-am întors apoi spre est. Întunericul se lăsă încet, dar nu m-am oprit, decât atunci când am știut că eram pe pământ texan.

Ei bine, misiunea mea a fost îndeplinită. Cariera de criminal al lui Josh Barber, se încheiase, dar el nu şi-a primit pedeapsa meritată prin Lege, pentru crimele comise. Ci numai pe cea a Destinului.

SFÂRŞIT

NOTĂ

PRIN bunăvoinţa unui prieten bun din Timişoara, dl. Dr. PETRICĂ CEREANU, un mare iubitor al genului, am obţinut traduse de domnia sa din limba italiană, westernurile scrise de Pete Hackett. Probabil vor mai urma şi altele.

Ele au fost traduse la rândul lor din germană, în italiană, ceea ce oferă o bună garanţie, întrucât nici italienii nu traduc orice. Sunt 10 romane cu episodul pilot, cu tot. Mai jos voi prezenta şi lista cu autorii de western, de limbă engleză sau germană, împreună cu pseudonimele împrumutate, pentru ca cititorii să ştie cine este autorul, chiar dacă apar nume diferite.

Pilot folge: (Episod pilot) Das tödliche Lied der Colts

Band 1: Hier ist dein Trail zu Ende, Outlaw!

Band 2: Geschäft mit dem Tod

Band 3: Ich jagte die Killer von Canadian

Band 4: Marshal Logan und der Verräter von Canadian

Band 5: Marshal Logan und der Henker von Tascosa

Band 6: Marshal Logan und die Hassvollen

Band 7: Marshal Logan und der Ku Klux Klan

Band 8: Marshal Logan – Garnett Morgans fünftes Ass

Band 9: Marshal Logan – ein Stern am Abgrund

Englischsprachige Autoren [Bearbeiten]

Henry Wilson Allen (Pseudonyme: Clay Fisher, Will Henry)
Willis Todhunter Ballard
Ned Buntline
James Fenimore Cooper
Jack London
James Oliver Curwood
Edward Sylvester Ellis
Loren D. Estleman
Frederick Schiller Faust (Pseudonym: Max Brand)
Zane Grey
Ernest Haycox
Elmer Kelton
Stuart N. Lake
Louis L'Amour
Elmore Leonard
William MeLeod Raine
Larry McMurtry
Wayne D. Overholser
Lewis B. Patten
Charles Alden Seltzer
Gordon D. Shirreffs
Luke Short
Glendon Swarthout
Owen Wister

Deutschsprachige Autoren [Bearbeiten]

Günther Bajog ist auch Bill Murphy, Dan Ferguson, Bill Shannon, William O'Connor
Gerhard Friedrich Basner ist auch G. F. Barner, G. F. Waco, G. F. Wego, Howard Duff
Bernhard Bömke ist auch King Keen, Larry Lash
Max Brand; siehe Frederick Schiller Faust
Kurt Brand (Western-Pseudonyme: G.F. Barring, J.F. Beck, Buster Brack, Buster Braek, Ward Bros (VP), Matt Brown, G.F. Bucket (VP), Frank Callahan, Rod Cameron, Alex Carson,

Jim Carter, Riv Colorado, Conny Cuba, Bill Fargo, Jack Everett, Ben Gibson (VP), Frank Glaser, Tom Harden, Pete Hellman, Jack Hodder (VP), Garry Jack, G.C. Jefferson, Jim Kennedy, Roy Kent, Harry Kingston, John Kirby (SP), Jeff Klaiber, Lex Lane (SP), Kid Laredo, Cliff Loomis, Jack Morton (VP), Cherry Moss, Bill Murphy (VP), Dan O'Hara, Pit Peters, Lex Porter, John Reno, John Rifle, Dan Roberts, Mike Ruffel, Ted Scout, Mark Shannon, Jim Sheridan, Luke Sinclair, C.C. Slattery, Al Strong, John Texas, Kay Turk, John H. Wayne, John Whitman)

Albert Karl Burmester ist auch Geo Barring, Axel Berger, Hans Lander, Alex Reberg

Rainer Delfs ist auch John Kirby (SP), John Miles (SP), Matt Brown, Clint Joscelyn

Werner Dietsch ist auch Pat Anderson, Lee Carson, Glenn Patton, Glenn Stirling (VP)

Peter Dubina ist auch R. F. Garner, Pete Burnett, John Kirby (SP)

Jürgen Duensing ist auch Frank Callahan

Werner J. Egli ist auch Robert Ullman, R. S. Field, Jefferson Parker, Lee Roy Jordan, Glenn Patton

Friedrich Gerstäcker

Hans-Hugo Grossmann ist auch Lex Lane (VP)

Peter Haberl ist auch William Scott, Pete Hackett

Dieter Hauschild ist auch Adam Cooper (VP), Ward Bros (VP), Jack Morris (VP), Hondo Latimer (VP) und Ringo Hurricane (VP)

H. C. Nagel ist auch Steve C. Harding, H. C. Hollister, O. W. Krüger, Ringo Traft

Thomas Jeier ist auch Mark L. Wood

Joe Juhnke

Albrecht Peter Kann ist auch Peter Altenburg, Al Cann, Tom Chester, Jack Farland, Peter Kann, Johnny Kent, William Mark, Frank Laramy, Tex Williams

Joseph Kratochwil ist auch Lex Lane (VP)

Dietmar Kügler ist auch John Gilmoor, John Grey (o. A. John Gray)

Karl May

Balduin Möllhausen

Otto Neitsch ist auch Frank Sander
James Overlack ist auch Hans Haller
Georg Polomski ist auch Lex Porter (VP)
Joachim Heinr. Rennau ist auch Rolf Randall
Charles Sealsfield
Heinz-Josef Stammel ist auch Robert S. Field, Jim Kellog (VP), R. Ullman
R. S. Stone
Gert Fritz Unger ist auch G. F. Bucket, Ted Milton, A. F. Peters, Broderick M. Old
Alfred Wallon
Leslie West
Uwe Hans Wilken ist auch U. H. Wilken, Les Willcox
Konrad Kölbl Conny-Cöll-Reihe 90 Titel 1951 bis 1960, Conny Cöll-Verlag München

U.S.MARSHAL BILL LOGAN
NEUE ABENTEUER
SAMMELBAND
1
CASSIOPEIAPRESS
PETE HACKETT
Zehn Western
WESTERN BESTSELLER-AUTOR
PETE HACKETT
GESAMTAUFLAGE ÜBER ZWEI MILLIONEN
SHERIFF
DIE FALLE AM ARAVAIPA CREEK
CASSIOPEIAPRESS
PETE HACKETT
IN DER HÖHLE DES LÖWEN
MILITARY ACTION THRILLER
CASSIOPEIAPRESS
PETE HACKETT
F.B.I.
SPECIAL AGENT OWEN BURKE
CASSIOPEIAPRESS
WER MIT DEM TOD HANDELT
DIE GROSSEN WESTERN ROMANE VON
PETE HACKETT
CASSIOPEIAPRESS
NACKT UNTER GEIERN
Pete Hackett
Goldrausch am Rio Bonito
Cassiopeiapress Western
PETE HACKETT
DER KOPFGELDJÄGER
#69
McQuade - gejagt von der Armee
CASSIOPEIAPRESS
#5
PETE HACKETT
LEGENDEN
DES WILDEN WESTENS
DAVE MATHERS WEG
WESTERN ROMAN NACH HISTORISCHEN TATSACHEN
CASSIOPEIAPRESS

CUPRINS

DIN SERIILE

DIME NOVELL

ÎN CURÂND - NOI AVENTURI

